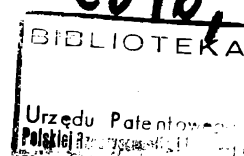

15 września 1926 r.

URZĄD PATENTOWY

C046, 7/14

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 3811.

Kl. 80 b 8.

Ernst Link
(Essen - Ruhr, Niemcy).

Sposób wyrobu sztucznego trasu.

Zgłoszono 15 marca 1921 r.
Udzielono 19 grudnia 1925 r.
Pierwszeństwo: 9 lipca 1917 r. (Niemcy).

Wynalazek niniejszy dotyczy sposobu wyrobu sztucznego trasu, który posiada szczególne właściwości jako materiał zaprawotwórczy, z materiałów uważanych dotychczas jako mało wartościowe i mało użyteczne.

Według wynalazku niniejszego wyrabia się materiał zaprawotwórczy, podobny ze swego składu chemicznego i zdolności zaprawotwórczych do trasu solnego przez zmieszanie żużla z pieca wysokiego z wypalonymi i bogatymi w krzemionkę glinami np. kawałkami zwyczajnych cegieł, klinkierów, cegieł szamotowych lub innej wypalanej gliny. Mieszaninę miele się na proszek.

Wiadomo, że tak mąka z cegieł jak też drobno zmielony żużel wielkopiecowy używane są jako hydrauliczne domieszki lub

tak zwane pucolany. Złączenie tych obydwu domieszek daje szczególne korzyści. Mąka z cegieł jest tylko słabo hydrauliczna, wiąże się z wapnem nadzwyczaj pomалу, trwarcie wolno i daje umiarkowaną końcową wytrzymałość. Sporządzone w ten sposób zaprawy zbliżają się do słabo hydraulicznego wapna i mają charakter wody wapiennej. Ich zastosowanie jest bardzo ograniczone.

Drobno rozmielony żużel wielkopiecowy zmieszany z ciastem wapiennym wiąże bardzo szybko i osiąga w kilku dniach wysoką wytrzymałość, która potem tylko pomалу wzrasta. Sporządzone w ten sposób zaprawy posiadają cechy cementu, są kruche i przedstawiają pewne niedogodności z powodu zbyt szybkiego wiązania, co jest niepożą-

dane w wielu wypadkach jak np. przy budowie murów masowych, a szczególnie przegród w dolinach. Dlatego żaden z tych dwóch materiałów nie nadaje się oddzielnie do zastosowania w budownictwie i obydwa są mało zużytkowane jako hydrauliczne domieszki.

Wynalazek niniejszy dotyczy wytwarzania z mieszaniny żużla wielkopiecowego i mąki z cegły materiału zaprawotwórczego, podobnego do naturalnego trasu. Naturalny tras, ze względu na wiązanie i twardnienie stoi w pośrodku pomiędzy mąką z cegły, a żużlem wielkopiecowym. Wiąże on powoli i twardnieje wolno, ale trwale; przytem góruje on ze względu na wzrost wytrzymałości i końcową wytrzymałość. Zaprawy wapniowo trasowe są przytem w przeciwieństwie do zaprawy cementowej ciągliwe i gibkie; posiadają w praktyce wielkie zastosowanie szczególnie przy budowie murów masowych i przegród w dolinach.

Takie same cenne właściwości okazują

także zaprawy sporządzone według wynalazku niniejszego z mieszaniny żużla wielkopiecowego i mąki z cegły, przyczem według celu zastosowania zostaje sporządzona mieszanina z równych części obydwu poszczególnych pucolanów lub z nieco większą ilością żużla wielkopiecowego ($\frac{1}{2}$; $\frac{1}{3}$). Wtedy wzrost wytrzymałości na ciągnięcie i ciśnienie zapraw, przyrządzanych z zastosowaniem naturalnego trasu z jednej strony, a sztucznego trasu z drugiej strony jest prawie równy, co jest szczególnie ważne.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wyrobu materiału zaprawotwórczego podobnego do naturalnego trasu, znamieny tem, że żużel wielkopiecowy miesza się z wypaloną, bogatą w krzemionkę gliną i następnie mieszaninę miele się drobno.

Ernst Link.

Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.